

ΕΚΕΙΝΗ ΤΗ ΜΕΡΑ άρχισε να βρέχει από νωρίς. Η Σοφία από μικρό παιδί αγαπούσε τη βροχή· αντίθετα με άλλους, της άρεσε το ασημί του ουρανού, το ρυθμικό τραγούδι του χορού της, η μυρωδιά του νερού και τα δάκρυα λύπης και χαράς που έπεφταν και κύλαγαν στα τζάμια.

Σε μια Αθήνα με καραντίνα, ήταν δύσκολο να πάει κάπου για να ξεφύγει από μια καθημερινότητα φοβισμένη και ίδια, κάθε μέρα ίδια. Σαν να την έσπρωχνε κάτι, το αποφάσισε.

– Πού πας με αυτόν τον παλιόκαιρο;
– Μια φίλη μου είναι άρρωστη και χρειάζεται φάρμακα.

- Από κορονοϊό;
- Αλλεργία έπαθε, μην ανησυχείς.
- Ομπρέλα να πάρεις.

Βγήκε από την πόρτα με χαρά σκασιαρχείου. Πίσω η Ελβίρα, η πεθερά της, μεσημέρι σχεδόν, με βελούδινη ρόμπα και ρόλεϊ στα μαλλιά, έψαχνε ευκαιρία να ανταλλάξει δυο κουβέντες με κάποιον – είχε τα δίκια της κι αυτή...

Δύο γυναίκες σ' ένα μεγάλο σπίτι, με λίγα ή καθόλου ενδιαφέροντα, διοχέτευαν την πλήξη τους σε ανόητες αψιμαχίες και σκόρπιες απόψεις για την πανδημία, τη μόδα, τις σειρές στην τηλεόραση και τον καιρό, ναι, τον καιρό, που πάντα γεμίζει τις τρύπες κάθε αμήχανης σιωπής.

Το ταξί την περίμενε μπροστά στην πολυκατοικία, και μέχρι να μπει, την πήρε η βροχή και η αγωνία.

– Πού πάμε, κυρία;

Η ερώτηση τη βρήκε απροετοίμαστη και για λίγο κόμπιασε.

– Στη Γλυφάδα. Ναι, στη Γλυφάδα πάμε, επανέλαβε ίσως για να το πιστέψει και η ίδια.

Πουθενά δεν πήγαινε και ούτε ήξερε γιατί το έκανε αυτό. Η σκέψη μιας μικρής ελευθερίας και η αίσθηση της συνάντησης με τον βροχερό εαυτό της τη γέμιζαν με μια νεογέννητη και ανεξήγητη χαρά.

Εκείνη την ώρα η Σοφία δεν σκέφτηκε ούτε

υποψιάστηκε πως η μοίρα θα την έβρισκε ακόμα και σε ένα ταξί με άσκοπο και αδιάφορο προορισμό.

– Φοβερή κίνηση! Βιάζεστε, κυρία;

– Όχι ιδιαίτερα. Μην ανησυχείτε, απάντησε στον εκνευρισμένο ταξιτζή, που έβριζε χαμηλόφωνα την καταραμένη κίνηση.

Η Σοφία, αραχτή στο πίσω κάθισμα, σκεφτόταν τα δικά της. Πριν από μία ώρα προσπαθούσε μάταια να ακούσει τη βροχή. Ο στενός δρόμος, τα ψηλά κτίρια και ο λίγος ουρανός που έβλεπε από την μπαλκονόπορτα δεν άφηναν είσοδο στους έξω ήχους, μιας και οι μέσα παραήταν εκκωφαντικοί. Κάπου στο σπίτι η Φιλιπινέζα είχε βάλει ηλεκτρική, από την κουζίνα άκουγε πιατικά, η τηλεόραση άλλαζε συνέχεια κανάλια, και το χειρότερο, οι παντόφλες της Ελβίρας σέρνονταν γύρω της σαν ερπετά, έτοιμα να της επιτεθούν.

Κάποια στιγμή ένιωσε να πολιορκείται και έκανε να βγει στο μπαλκόνι. Αλλά όχι, εκείνο που ήθελε δεν ήταν να βραχεί και να ανασάνει. Να φύγει ήθελε, χωρίς να ξέρει αν στην ουσία ήθελε να πάει κάπου ή να χαθεί από παντού.

Στον δρόμο η κίνηση και τα κορναρίσματα μαινονταν.

Αναρωτήθηκε πού πήγαιναν όλοι αυτοί οι άνθρωποι και κυρίως γιατί. Είχαν δουλειά και υποχρεώσεις ή έπλεαν με ακυβέρνητο μυαλό όπως αυτή;

Κάπου σ' ένα φανάρι, κοιτώντας γύρω αφηρημένα, είδε στο κάθισμα πλάι της ένα πορτοφόλι και άργησε λίγο να αντιδράσει.

– Κύριε, ένα πορτοφόλι!

– Αυτό δεν το άκουσα, ακούστηκε η φωνή του ταξιτζή, που δεν γύρισε καν να την κοιτάξει.

– Τι εννοείτε; Κάποιος ξέχασε το πορτοφόλι του σας είπα.

– Εννοώ πως δεν με ενδιαφέρει οτιδήποτε ξεχνάει ο κάθε βαρεμένος εδώ μέσα.

Η Σοφία άρχισε να εκνευρίζεται.

– Σας παρακαλώ, εδώ κοντά στη Ρηγίλλης έχει αστυνομικό τμήμα.

– Να πάτε μόνη σας! Αφού βέβαια με πληρώσετε και βγείτε απ' το μαγαζί μου... Έγινε σαφής;

– Όχι βέβαια!

– Ακούστε, κυρία μου. Εγώ δουλεύω μεροκάματο και δεν σκοπεύω να το χάσω επειδή ο κάθε αφηρημένος σκορπάει εδώ και εκεί τα πράγματά του.

– Μα είναι ανθρώπινη υποχρέωσή μας, για όνομα του Θεού!

– Το όνομά σου;

Ο πληθυντικός είχε πάει περίπατο.

– Σοφία.

– Λοιπόν, κυρία Σοφία, για να τελειώνουμε, άνοιξε το πορτοφόλι, και αν έχει μέσα στοιχεία και ταυτότητα, θα πάμε να το παραδώσουμε στον ίδιο τον άνθρωπο. Αν όμως έχει μόνο χρήματα, κράτησέ τα, και σε καλή μεριά, εγώ δεν ξέρω τίποτα.

Η κυνική θεωρία του την έπεισε για ένα μόνο. Με προσοχή έπιασε το παλιό γυναικείο πορτοφόλι, άνοιξε το φερμουάρ, έψαξε το περιεχόμενο και το περιέγραψε στον αδιάφορο και ψυχρό ταξιτζή.

– Τριακόσια είκοσι ευρώ, κάτι ψιλά, ταυτότητα με διεύθυνση, χαρτί ανάληψης από ΑΤΜ και υπόλοιπο πεντακόσια πενήντα ευρώ, μία φωτογραφία, α, και μία εικονίτσα της Παναγίας.

– Φτωχή και ταλαιπωρημένη, ναι, πρέπει να το παραδώσεις γρήγορα.

– Μα εσύ έλεγες...

– Άσε τι έλεγα, τι λέω ν' ακούς, είπε και πάτησε την κόρνα και το γκάζι.

Η συμπεριφορά του την μπέρδεψε.

– Φοβάσαι να πας στην αστυνομία, έτσι δεν είναι;

– Ναι, έτσι είναι, και αν έχεις περιέργεια, θα σου πω γιατί.

– Σε ακούω, είπε και φύλαξε την ενόχλησή της για αργότερα.

– Στη δουλειά που κάνω, έχω βρει δεκάδες πορτοφόλια και τα έχω παραδώσει όλα. Την ταλαιπωρία και το χάσιμο του μεροκάματου δεν τα λογάρισα, γιατί, σαν τίμιος άνθρωπος, πίστευα πως κάνω το σωστό.

– Και τώρα γιατί το αποφεύγεις;

– Γιατί, γιατί...

Πριν από μερικούς μήνες, είπε, μόλις είχε αρχίσει η καραντίνα, βρήκε στο πίσω κάθισμα του ταξί ένα μικρό σακίδιο με πολλά λεφτά. Τρεις δεσμίδες πεντακοσάρικα. Ούτε στην τηλεόραση δεν είχε δει πεντακοσάρικα και πάγωσε.

Η θέα τους σκέπασε μεμιάς σαν συννεφιά την τιμιότητά του και ένα σωρό ανθρώπινες σκέψεις τον παρέσυραν στις ανάγκες, στα χρέη, στην αναδουλειά αλλά και στις χαρές που με αυτά μπορούσε να δώσει στα παιδιά του. Πάρκαρε τότε σ' έναν απόμερο δρόμο, έκλεισε τα μάτια και προσπάθησε να βάλει σε τάξη τις επόμενες ιδιοτελείς κινήσεις του.

Όσο περνούσε η ώρα όμως και τα μάτια του ανοιγόκλειναν στην πραγματικότητα, σκέφτηκε την ταυτότητα, τα χαρτιά και την ηλικία του ανθρώπου της τσάντας. Κάπου εκεί άρχισαν οι απορίες.

Αν ήταν ένας υπάλληλος που απλώς μετέφερε χρήματα, αν ήταν δόση δανείου, αν ήταν η αιτία για να μπει κάποιος φυλακή, αν ήταν κλεμμένα, αν, αν, αν... Όχι, δεν μπορούσε να ζει με αυτές τις τύψεις και να συμβουλεύει τα παιδιά του για το άξιο και το ηθικό.

– Και τι έκανες;

– Για να μην πολυλογώ, με βαριά καρδιά και κομμένα γόνατα, πήγα στο αστυνομικό τμήμα, πέρασα τη γνωστή ταλαιπωρία του πού και πώς και κάποια στιγμή ήρθε και ο ιδιοκτήτης, που θα μου έδινε και εύρετρα, έτσι μου είπε ο αξιωματικός, που λυπήθηκε τη βλακεία μου και μετά... μετά... άσ' τα να πάνε.

– Μη μου πεις ότι δεν σου έδωσε τίποτα...

– Όχι μόνο δεν μου έδωσε, κυρία Σοφία, αλλά με κατηγορήσε ότι έλειπαν δύομισι χιλιάδες ευρώ. Μετά μου έκανε μήνυση και να σου κρατούμενος ο Αρίστος στα καλά καθούμενα.

– Και δεν αντέδρασες, δεν φώναξες;

– Ένα θα σου πω. Αν δεν ήταν οι αστυνομικοί, τώρα εγώ θα ήμουν ισόβια και αυτός ο άχρηστος στα θυμαράκια. Κάπως έτσι γίνονται καμιά φορά οι καλοί άνθρωποι φονιάδες.

– Και δικάστηκες;

– Όχι. Και να 'ναι καλά εκείνος ο αξιωματικός, γιατί κάτι θυμήθηκε, κάτι ψυλλιάστηκε και έφαξε λίγο αυτόν τον κοστουμαρισμένο της τσάντας. Τελικά αυτός ο αλήτης ήταν επαγγελματίας απατεώνας και είχε κάνει πολλά και σε πολλούς πριν έρθει η δική μου σειρά.

– Και ρίσκαρε τόσα λεφτά για να κερδίσει τι;

– Τα λεφτά του ήταν πλαστά και όσα ζητούσε, λίγα ή πολλά, ανάλογα με την περίπτωση, τα έπαιρνε με συμβιβασμό, γιατί κανένα από τα θύματα δεν ήθελε να πάει στα δικαστήρια για να αποδείξει ότι δεν είναι ελέφαντας.

Η Σοφία είχε μείνει άφωνη.

– Πού να το φανταστώ... Με συγχωρείς, δεν ξέρω τι να πω.

– Φτάσαμε, είπε ο Αρίστος, και η Σοφία κοίταξε να δει πού βρίσκονται.

– Πού είμαστε;

– Δυο βήματα από δω είναι το αστυνομικό τμήμα και οι δρόμοι μας χωρίζουν. Α, πάρε την κάρτα μου και να ξέρεις πως ό,τι χρειαστείς ο Αρίστος θα είναι κοντά σου στο φτερό. Είσαι πολύ καλή γυναίκα, κυρία Σοφία.

Δεν το σκέφτηκε καν.

– Δεν θα πάω στο τμήμα, στο σπίτι της γυναί-

κας στη Νέα Σμύρνη θα πάμε. Άντε, ξεκίνα, Αρίστο.

– Πριν από μία ώρα την πήρα απ’ την Ιπποκράτους και την άφησα στην Καρνεάδου. Και πουλί να είναι, κυρία Σοφία, στη Νέα Σμύρνη δεν θα έχει φτάσει.

– Σωστά... Τότε γυρνάμε Φωκυλίδου, στο σπίτι μου.

– Και η Γλυφάδα;

Της ήρθε να βάλει τα γέλια.

– Άσ’ τη να περιμένει. Δεν θα φύγει από κει.

Η βροχή είχε σταματήσει.